

Пѣсенъта на фѣртуната.

I.

Фу! фу!... Фуци, ечи
Навѣнъ студений вѣтѣръ,
Нощъта реѣе, бучи,
Катъ гробенъ сводъ мѣрчи,
Чернѣй небесний шатѣръ.

Стѣклата съ шумъ трещатъ
Отъ бѣсната фѣртуна,
Куминитѣ пищатъ,
Врабци въ гнѣзда трепчатъ,
Лудѣй стихийна буна.

Като юдинъ бѣсенъ рой
Запѣли вихри ядни,
Природата е въ бой...
Въ поле настѣхналъ всѣй
Отъ глутниците гладни,

II.

Въвъ окѣртената хижа
Будна, на легло, вдовица,
Срѣдъ тѣмница,
Зъзне съ трепетни дечица —
Нейната любовь и грижа.

— Мамо, студъ — Охъ, азъ трепера!
— Спете, гължбчета, спете,
Потѣрпете —
Ний сме сиромаси клетки —
Утре дѣрва ще намѣря.

Мрѣзнатъ чада съ майка бедна,
Студъ прониква презъ завивка,
Подъ покривка,
Сънь не дава, ни почивка —
Нощъ — година, бурна, ледна...

Ив. Вазовъ,